

Inleidend verhaal over Papilia

Papillia, de rups kijkt de andere dieren van de boom aan.

Ze zegt: "Ik ben zo moe, zo moe....."

De anderen dieren schrikken. Ze wonen al zo lang met elkaar in dezelfde boom.

Papillia hangt vreemd aan de lange draad die ze heeft gemaakt.

"Zóóó moe... .. zucht ze.

Dan rolt ze zich op en draait zich in haar eigen draad. "Tot ziens", zegt ze nog zachtjes.

Wèg... ze verdwijnt in een grauwgrijze huls.

En de wind laat haar draad knappen. Ze rolt in de huls op de grond.

De andere dieren van de boom rennen er naar toe.

Mier roept: Is Papilia gebroken?

Krekel zegt: "Zien we Papillia niet weer?"

"Nee", zegt kever, "niet gebroken, maar we zien haar denk ik niet weer!"

Kom, laten we haar op een rustig plekje leggen!"

Ze leggen Papillia op een beschut plekje bij de boom.

"We zullen je missen," zegt kever.

"Ja", zuchten de anderen, wij ook.

Maar krekel denkt: "ik heb toch écht gehoord dat Papillia zei "tot ziens""

Iedereen gaat weer zijn gang.

Maar zonder Papillia is het minder leuk in de boom!

Ondertussen wordt het kouder.

De dieren zoeken hun schuilplaats voor de winter.

Er valt sneeuw en het wordt stil in het bos.

Maar..... na heel lang wachten komt de warme lentezon.

Het bos begint weer te leven.

De plek waar Papillia in haar huls ligt wordt warm door de zon.

En dan gebeurt een wonder ,..... maar niemand die het ziet.

De huls van Papilia breekt open.

Twee vleugels komen er uit, die klapwieken aarzelend.

En dan vliegt ineens een vlinder door de lucht.

Ze ziet dat de wereld meer is dan die ene boom waar ze altijd woonde.

Ze voelt zich vrij en gelukkig.

Ver beneden ziet ze haar vrienden uit de boom.

Ze vliegt naar ze toe want ze wil vertellen:

Hoe groot de wereld is.

En dat ze zich geen zorgen om haar hoeven maken.

Weten ze beneden wel, dat de zon er altijd is!

Ook achter de dikste wolken?

Ze vliegt naar de boom en roept haar vrienden.

Die kijken wel omhoog en die zieneen vlinder.

Maar ze herkennen haar niet en begrijpen haar niet.

Ze spreken niet meer dezelfde taal

en kunnen zo hoog niet vliegen.

"Oh, als ze eens wisten..." dacht Papillia.

Ik ben niet gebroken, maar ken nieuw geluk.

En dan laat ze zich drijven op de wind.

